

[Justitsministeren]

sesfrister, der er. I det øjeblik, man pludselig sagde: Nu prøver vi også i de åbne institutioner at lægge op til en så ambitiøs målsætning, at vi skærer det ned til, var jeg lige ved at sige, næsten ingenting, så ville vi meget hurtigt komme i en situation, hvor mange ville søge om udsættelse, og hvor der ville være praktiske problemer. Det synes jeg også skal tages med.

Hr. Helge Adam Møller stillede mig et spørgsmål vedrørende udnyttelsesprocenterne i fængsler og arresthuse. Jeg kan sige, at det, man fra kriminalforsorgens side anser som den optimale udnyttelsesprocent, er ca. 90. Mange års erfaring har vist, at det er det, der giver de bedste muligheder bl.a. for nødvendige overførsler mellem forskellige institutioner, også f.eks. overførsel af disciplinære grunde, og det giver også mulighed for nødvendige reparationer og vedligeholdelse af cellerne. For så vidt angår arresthusene giver det mulighed for, at man løbende kan modtage anholdte og varetægtsfængslede. Endelig skal de lukkede fængsler hele tiden kunne modtage dømte fanger fra arresthusene; det må vi anse for absolut påkrævet.

Forestiller man sig en årlig gennemsnitlig udnyttelsesprocent – det var det, hr. Helge Adam Møller var inde på i sit spørgsmål – hvor man gik højere op, f.eks. til 95, ville det med de sæsonudsving, som hr. Helge Adam Møller også var inde på, og som næppe helt kan undgås, betyde, at fængsler og arresthuse i væsentlige dele af året ville være 100 pct. belagte og måske endda overfyldte, og det er næppe den situation, som er mest tilstræbsværdig.

Jeg ved, at Direktoratet for Kriminalforsorgen for tiden overvejer, om det er muligt at differentiere udnyttelsesgraderne i de forskellige institutionstyper, altså åbne institutioner, lukkede institutioner og arresthuse. Det vil muligvis kunne forbedre den samlede udnyttelse.

For så vidt angår sæsonudsvingene i fængsler og arresthuse er det også et område, der har været under en vis forandring, typisk er der mest pres på forår og efterår. Det hænger sammen dels med nogle svingninger i varetægtsbelægget og dels variationer i udeblivelsesmønstret, hvor det typisk er omkring sommerperioden og ved juletid, at antallet af udeblivelser er temmelig højt. Også her forsøger Direktoratet for Kriminalforsorgen at gøre en indsats, idet man er ved at opstille – uden at nogen skal mis-

forstå udtrykket – nogle bookingsystemer, som skal sikre et mere jævnt belæg. Man kører nu foreløbig en forsøgsordning, et forsøg i Hørsrød, men som sagt kan sæsonudsving næppe helt undgås. Jeg ved i hvert fald, at direktoratet gør, hvad man kan, for at sikre den absolut optimale udnyttelse af institutionerne, og jeg har da også hæftet mig ved, at der ikke har været kritik i forhold til den måde, hvorpå man kører den politik.

Fru Ebba Strange rejste det meget principielle spørgsmål om domstolenes placering. Det er ikke det spørgsmål, vi skal tage stilling til her i dag; det ligger i hvert fald langt uden for forespørgslens motivering, men jeg vil da kun lige gøre den randbemærkning, at så vidt jeg ved, har man i Sverige et retssystem, et domstolssystem, som ressourcemæssigt er langt dyrere end det danske. Jeg er ikke sikker på, at det har styrket domstolenes uafhængighed eller øget retssikkerheden, fordi man har valgt den struktur i Sverige frem for den struktur, vi har i Danmark. Det har jeg i hvert fald ikke set noget belæg for.

Fru Ebba Strange stillede mig også spørgsmålet om en ny fængselslov, hvornår den kommer. Der fremkom jo en bindstærk betænkning, og den betænkning er for tiden til udtalelse og behandling i Straffelovrådet. Når Straffelovrådet har afgivet sin udtalelse, vil regeringen tage stilling til et lovforslag. Hvornår det bliver aktuelt, kan jeg ikke give et sikkert svar på nu.

Spørgsmålet om samfundstjeneste har jeg svaret på.

Fru Ebba Strange spurgte mig også om anvendelsen af straffelovens § 49, stk. 2. Det er jo sådan, at kriminalforsorgen i 1988 fik en særbevilling på 6 mio. kr. bl.a. med henblik på at øge anvendelsen efter § 49, stk. 2. Tallene for de seneste år viser, at der rent faktisk er sket en væsentlig forøgelse, i 1985 var man nede på 44 tilfælde, i 1986 på 51, i 1987 på 47 og i 1988 på 62, så steg tallet i 1989 til 110, og indtil udgangen af 1990 var tallet på 97. Jeg kan også oplyse, at kriminalforsorgen for tiden gennemfører en undersøgelse af 300 sager om § 49, stk. 2-overførsler, og vi forventer resultatet af denne undersøgelse i løbet af efteråret.

Fru Ebba Strange spurgte mig også om, hvilke overvejelser regeringen havde for så vidt angår alternativer til frihedsstraffe. Her skal jeg henvise til ungdomskontrakter, vi har gennemført samfundstjeneste, og der vil komme forslag